

Beeld: Sanne Romeijn

BLOEDROOD

Haar jurk was laag gesneden, maar ze droeg haar ego hoog. Haar lippenstift kleurden haar lippen rood en toen ze deze op elkaar drukte, was ze eindelijk tevreden. Ze was mooi, dat kon iedereen zien. Ongeacht de rimpels die steeds vaker verschenen op niet alleen haar gezicht, maar ook haar lichaam, wist ze telkens een ander te verleiden met haar charmes.

Ze stond op, haar rode jurk glijdend over haar benen tot deze de grond raakte. Ze keek naar zichzelf. Ze was tevreden, voelde zich mooi. Ze glimlachte toen ze naar achter keek. Haar dochters, beiden lang zwart haar, huid als de hare en wangen rood, keken haar aan, lachend, geschokt. Bang. De angst in hun ogen – waren ze bang voor haar? – kleurde rood voor ze haar hand door hun haar liet gaan.

Ze hield van hen, bleef ze zichzelf telkens vertellen. Heupwiegend liep ze naar het bed, waarachter haar jongste dochter stond, leunend tegen het raamkozijn. Ze hield van haar kinderen – deed ze dat echt? – en misschien was dat juist waarom. Omdat ze van ze hield. Ze liet haar hand glijden over het gladde haar van haar dochter, heel anders dan de hare, en keek naar haar handen, zuchtend.

‘Ik weet wat je denkt. Hoe je over me denkt, maar ik wil dit! Ik wou dat je achter me stond. Ik ben zo gelukkig.’ Ze wilde een kus op haar voorhoofd drukken, maar stopte toen ze haar dochter rook. Ze begon al te stinken. Lachend streelde ze

haar wang en gaf toch maar een kus op haar voorhoofd. ‘Als ik terugkom, geef ik je wel een douche!’, riep ze haar na voordat de deur achter haar sloot met een klik.

Ze draaide zich om en liep de lange trap af, naar beneden. De hal leek kaal en koud vergeleken met haar kamer boven, maar dat deerde haar niets. Waarom deerde het haar niet? De deur naar de kelder leek elke keer minder zwaar te worden. Ook deze keer lukte het haar de deur te openen. Een glimlach, breder dit keer, rustte op haar mond terwijl ze rondkeek naar de galerij van mensen die ze achterliet. Of misschien lieten zij haar achter. Vijf kinderen heeft ze gebaard, van drie mannen. Van elk hield ze zielsveel en vandaag, vandaag komt er een vierde bij. Ze had afgesproken. Frans sprak hij, maar de taalbarrière maakte niet uit, ze verstond hem. Ze hield van zijn aandacht, van hoe hij haar aankeek na een paar glazen wijn teveel. De geur van zijn auto deed haar duizelen. Ze vond hem leuk, dat wist ze. Na vandaag wist ze het zeker. hij moest ook de galerij in. Ze keek rond. De galerij was gevuld met mannen die haar weduwe maakte en kinderen wiens bloed ze aan haar handen droeg. ‘Ik hou van je, tot de dood ons scheidt.’ Maar waarom zou de dood ons scheiden?